

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/63/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5314010026
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5314010026.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Pavla Polku a JUDr. Milana Repáňa, na verejnom zasadnutí konanom 23. júna 2015 prejednal odvolanie obžalovaného D. Y. proti rozsudku Okresného súdu Čadca, sp.zn. 2T/8/2014 z 20.10.2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného D. Y. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný D. Y. uznaný za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbahu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe že:

dňa 1.4.2013 asi o 02.00 h. počas tanečnej zábavy v Kultúrnom dome v obci M. Q., okres N., po predchádzajúcej vzájomnej potýčke sa na schodoch pred kultúrnym domom fyzicky vzájomne napádal s D. L., pričom počas konfliktu obaja spoločne spadli z druhého schodu na zem, pričom pri páde utrpel zranenia D. L., a to prasknutie chrupky na kĺbnej ploche mediálnej časti píšľaly, čo si vyžaduje dobu liečenia v trvaní 14 dní, a následne na zemi viackrát udrel D. L. päšťou a kopol viackrát nohou do rôznych častí tela, čím mu spôsobil zranenia, a to otras mozgu, pomliaždenie ľavého kolena, pomliaždenie tváre a zlomeninu nosovej kosti, čo si vyžaduje práceneschopnosť a liečbu v trvaní 14 dní.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný podľa § 364 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák. odsúdený na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 1 rok.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému D. L. škodu vo výške 1 127,- Eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodeného D. L. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti rozsudku súdu proti výroku o vine, výroku o treste aj výroku o náhrade škody podal riadne a včas odvolanie obžalovaný priamo po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom na Okresnom súde Čadca 20.10.2014. Odvolanie následne písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch odvolania uviedol:

„Uvedený rozsudok považujem za nesprávny, pretože jeho skutkové zistenia sú neúplné, súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Uvedeným rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku, ako i súd nesprávne vyhodnotil dôkazy. Mám za to, že uvedené konanie, ktorého som sa mal dopustiť, nie je trestným činom.

Ja - obžalovaný som bol v noci medzi 31.3.2013 a 1.4.2013 na plesovej zábave v Kultúrnom dome v obci M. Q.. Poškodený - D. L. fyzicky na mňa zaútočil v priestoroch kultúrneho domu, na čo som sa postavil a odišiel von. Pri vchode stál opäť poškodený, na čo ma opätovne udrel, na čo som sa začal brániť, pričom sme spadli zo schodov, kde poškodený pokračoval v ďalšom útoku na moju osobu. Za pomoci prítomných osôb sa mi podarilo mňa vyprostiť spod poškodeného a odišiel som zakrvácaný preč sa ošetriť, pričom tak ako som vypovedal a potvrdili to výpovede aj ďalších osôb, prítomné osoby pokračovali v spacificovaní poškodeného, pretože bol veľmi agresívny.

Okresný súd sa nesprávne vysporiadal s viacerými skutočnosťami, nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie a najmä nedal mi odpoveď na základné otázky, predovšetkým mi neodpovedal, prečo sa nevysporiadal s mojou obhajobou, a to tým, že mi nedal odpoveď, prečo som ja obžalovaný nemal možnosť brániť sa proti priamo hroziacemu útoku na moju osobu zo strany poškodeného. Je zrejmé, že ja ako osoba, ako i každý iný jednotlivец mám právo sa brániť pri útoku na svoje zdravie - telesnú integritu. Toto právo som primerane využil, prostredníctvom seba, ako i ďalších osôb, keď na mňa poškodený bezdôvodne a priamo zaútočil. Túto skutočnosť potvrdili výpovede viacerých svedkov, ako i listinné dôkazy.

Časť zranení, ktoré utrpel poškodený, môžu podľa môjho názoru zodpovedať miere mojej nevyhnutnej obrany voči jeho útoku, t.z. že ja ako obžalovaný som mu spôsobil len zranenia nevyhnutné na odvrátenie útoku na moju osobu. Ja sám - obžalovaný som utrpel zranenia v dôsledku útoku poškodeného, tak ako som to uviedol vo svojom výsluchu, ako i potvrdili výpovede svedkov, ako i to vyplýva z predloženého potvrdenia o práceneschopnosti. Ďalej som uviedol a tak to uviedli aj všetci svedkovia, že v okolí bolo okolo 20-30 ďalších osôb, ktorí by mohli ako svedkovia bližšie objasniť priebeh skutku. Viacerí svedkovia navyše uviedli, že vzhľadom na mieru agresie poškodeného sa ho pokúšali spacificovať aj ďalšie osoby a tie mu mohli, teda s určitosťou mu aj spôsobili zranenia. Poukazujem, že spôsobené zranenia poškodeného, tak ako sú opísané v popise skutku, v žiadnom prípade nepreukazujú, že všetky tieto zranenia som mal pri svojej obrane spôsobiť ja poškodený.

Zarážajúce je, že Okresný súd Čadca si osvojil výpovede svedkov, ktorí ako sami uviedli, videli len okamih, teda časť útoku a nevideli celý jeho priebeh, a nie výpovede svedkov, ktorí videli celý priebeh udalosti.

Výpovede svedkov vypovedajúcich v môj prospech (3 - C. F., A. Y., T. U.) si bez ďalšieho osvojil ako nevierohodné, neprijal ich, považoval ich domnele za zaujaté a svedkovia svedčiaci v prospech poškodeného (2 - N. Q., R. B.) si osvojil ako vierohodné a bez toho, aby bližšie neskúmal ďalšie okolnosti.

Svedkyňa R. B. sa z môjho pohľadu javí ako zaujatá, a preto ide o nevierohodného svedka a na jej výpoveď by súd nemal prihliadať, a to z dvoch skutočností. Ide o veľmi dobrú priateľku mojej bývalej manželky, s ktorou som sa rozišiel v zlom a tento konflikt pretrváva dodnes, okrem toho ide o priateľku-kamarátku poškodeného, čo vyplynulo aj na pojednávaní z jej správania sa voči poškodenému. Navyše jej výpoveď má znateľné nedostatky, najmä v tom zmysle, že v tme o 2.00 hod. ráno viditeľne opoznala mňa ako útočníka, pričom v okolí konfliktu bolo viacero osôb v kruhu, cez ktoré dokázala vidieť. Okrem toho, ako sama uviedla, bola na ceste preč, teda celý konflikt videla len na krátky okamih citujem: „Z konfliktu som videla možno 20 sekúnd“ a ako sama uviedla, odchádzala domov. Po chvíli, keď prišla na miesto hliadka PZ, bola to práve ona, ktorá uvádzala svedkov, ktorí mohli udalosť vidieť, hoci na mieste sa nachádzala iba chvíľu a v čase príchodu hliadky mala byť už podľa nej preč z miesta incidentu.

Obdobne aj výpoveď N. Q. spochybňujem, pretože tento je v príbuzenskom pomere k poškodenému a podľa mojich informácií, ako i z ďalších skutočností vyplýva, že celý incident nemohol vidieť, pretože v čase skutku sa tam nenachádzal a navyše ako sám uviedol vo svojej výpovedi, „mal riade vypité“. Teda jeho schopnosť vnímania bola značne obmedzená.

Výpoveď svedka poškodeného považujem za zavádzajúcu, nepravdivú a tendenčnú, s cieľom získať majetkový prospech odo mňa ako obžalovaného, čo vyplýva i z celého konania. Sám uviedol, že mal riadne vypité, a tak ako to vyplýva z jeho lekárskej správy pri ošetrení. Pričom sám uviedol, že si údajne nepamätá udalosti večera, ale evidentne celkom presne si pamätá, ako som na neho zaútočil. Navyše, ním uplatnená škoda je v príkrom rozpore s reálnymi skutočnosťami. Uviedol, že dobu liečenia, a teda PN bola 93 dní, pričom znalec jednoznačne určil dobu liečenia na 14 dní. Okrem toho je zaujímavá

aj škoda, že na strate na zárobku, z ktorej vyplýva, že obžalovaný by musel pracovať 30 dní v mesiaci, bez prestávky.

Na rozdiel svedkovia T. U., A., Y., C. F. videli celý priebeh konfliktu a s útokom na moju osobu, resp. podstatnú časť, súd si však ich výpovede bez ďalšieho neosvojil. V podstatných bodoch vypovedajú zhodne.

Ďalej chcem uviesť, že priebeh skutku, ako i mnou spôsobené zranenia nezodpovedajú tomu, ako je tento skutok popísaný. Predovšetkým, zo zranení, ako boli popísané, nevyplýva priamo skutočnosť, že som ich mal spôsobiť svojím konaním ja pri svojej obrane. Viacerí svedkovia vypovedali, že na poškodeného následne zaútočili i ďalšie osoby, aby ho dokázali spacifickovať. Túto skutočnosť mohol súd ľahko overiť ďalším výsluchom osôb, ktoré boli prítomné pri celom incidente. Nemožnosť útoku, ako i spôsobenia zranení z mojej strany vyplýva aj z výrazných telesných disproporcií medzi mnou ako poškodeným. Ja obžalovaný som nižšieho vraztu a chudej postavy, vážim 79 kg a meriam 172 cm. Poškodený je robustnej postavy, meria 198 cm a váži 115 kg. Je zrejmé, že pri takých telesných disproporciách by som sa ani nepokúsil poškodeného napadnúť. Navyše pri takom rozdiel hmotností je zrejmé, že poškodený aj keby som na ňom ležal, tak ako popisujú niektoré výpovede, dokázal by ma poškodený ľahko odhodiť a spacifickovať ma.

Ako poslednú skutočnosť uvádzam to, že po vyhlásení rozsudku vyšli najavo nové skutočnosti, najmä podozrenie z možného ovplyvňovania svedkov zo strany poškodeného. V čase konania som nedisponoval reálnymi hmatateľnými dôkazmi. V prílohe k môjmu odvolaniu uvádzam fotografický odpis krátkej textovej správy, ktorá bola odoslaná z tel. čísla, ktoré poškodený uvádza ako vlastné vo výsluchoch z prípravného konania.

Pri posudzovaní primeranosti obrany a útoku treba brať do úvahy intenzitu oboch akcií, ako aj škodu, ktorá hrozila z útoku, a škodu spôsobenú v obrane. Škoda spôsobená v obrane môže byť väčšia ako škoda, ktorú útočník napadnutého spôsobil, alebo ktorá hrozila z jeho útoku; nesmie však byť medzi nimi zrejmý nepomer. Spravidla nepôjde z tohto hľadiska o prekročenie primeranosti nutnej obrany, keď napadnutý pri odvracaní útoku ohrozujúceho jeho život, resp. z ktorého mu hrozí ťažká ujma na zdraví, útočníka usmrť. Ja som mu svojím útokom mal spôsobiť zranenia vyžadujúce si dobu liečenia s dĺžkou 14 dní, sám som utrpel škodu s dĺžkou PN 10 dní.

S poukazom na rozhodnutie NSSR 4 To 66/2006, z ktorého vyplýva, že ak nemožno celkom bezpečne zistiť vykonanými dôkazmi skutočnosť, či útok zo strany poškodeného skončil alebo pokračoval ďalej, je nevyhnutné vychádzať zo zásady in dubio pro reo a z hľadiska skončenia či neskončenia útoku na záujem chránený Trestným zákonom urobiť záver, že útok v čase činu obžalovaného, ktorý sa mu bránil, trval.

Ďalej s poukazom na ustálenú judikatúru NSSR (R 18/1996, R 25/1976), z ktorej vyplýva, že napadnutý má právo výberu, či sa útoku vyhne inak než použitím obrany, alebo sa rozhodne brániť, lebo nikto nie je povinný ustupovať pred neoprávneným útokom na záujmy chránené Trestným zákonom. Riziko vyvolané útokom musí znášať útočník sám, a teda nie je možné na nutnú obranu aplikovať zásadu subsidiarity, ako je to napr. v ustanovení o krajnej núdzi.

Ja - obžalovaný som konflikt nevyvolal, len som odvracal útok poškodeného na svoju telesnú integritu. Podľa môjho názoru som splnil podmienky nutnej obrany, pretože som odvracal nebezpečenstvo, ktoré vzniká útokom človeka, poškodeného, a táto obrana je namierená proti útočníkovi.

Chcem ešte uviesť, že práve dôsledným výsluchom znalca na pojednávaní sa celková doba liečby, ktorá bola určená na pôvodných 5 týždňov (poškodený uvádzal 13 týždňov), zmenila a objektívne stanovila na 14 dní.

Existencia rozporov medzi jednotlivými dôkazmi či skupinami dôkazov nie je neobvyklá, pokiaľ však nie je možné jednoznačne určiť, ktorá z variant skutkového stavu odpovedá skutočnosti, je potrebné pri zachovaní zásady „in dubio pro reo“ zvoliť variantu pre obžalovaného najpriaznivejšiu.

Povinnosťou mňa - obžalovaného nie je dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal a že

práve obžalovaný je osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností je ich potrebné vykladať v prospech obžalovaného a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. V tomto ohľade vidím preto porušenie základnej zásady trestného konania, a to zásady „in dubio pro reo“. Nakoľko po vykonaní všetkých dôkazov vyvstávajú v podstatných bodov skutku (použitie nutnej obrany, rozsah zranení) pochybnosti a tieto trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov. Povinnosťou súdu je teda rozhodovať v prospech obžalovaného, pokiaľ o jeho vine existujú pochybnosti, ktoré nie je možné odstrániť.

Pre úplnosť dopĺňam, že svedkovia T. U., C. F., ako i A. Y. (len menovec bez príbuzenského pomeru k mojej osobe) jednoznačne vypovedali, že útok začal poškodený, a to tak, že ma minimálne 2-krát udrul päťou priamo do tváre. Uvedení svedkovia zhodne vypovedali a popísali v hrubých črtach priebeh skutku, ako i zhodne vypovedali o počte osôb, ktoré by mohli popísať priebeh skutku. Je len nedostatkom celého prípravného konania, že poverení príslušníci sa ani len nepokúsili vyťažiť ďalšie osoby, ktoré boli prítomné a ktoré by zrejme riadne objasnili celý skutkový stav.

Ako posledné uvádzam, že doposiaľ nebolo bez pochyb preukázané, že ja obžalovaný som spôsobil zranenia, ktoré sú opísané v skutku, ktorého som sa mal ja dopustiť. Vystáva to iba z predpokladu, nie však z jednoznačného záveru, ktorý by stotožnil zodpovednosť mojej osoby za skutočne spôsobené zranenia.

Treba pripomenúť, že spravodlivým rozhodnutím vo veci nemusí byť nutne len odsudzujúce rozhodnutie súdu, ale môže ním byť aj rozhodnutie oslobodzujúce, a to napr. oslobodzujúce aj za použitia zásady in dubio pro reo z dôvodu tzv. dôkaznej núdze. Cieľom trestného konania totiž nie je usvedčenie páchatela za každú cenu, ale zákonné prejednanie obžaloby, t.j. dodržanie zákonných pravidiel pre vedenie dokazovania, pretože len dodržiavanie "pravidiel hry" môže viesť k spravodlivému rozhodnutiu súdu.

Z uvedených dôvodov žiadam, aby krajský súd zrušil predmetný rozsudok a vrátil vec Okresnému súdu Čadca na ďalšie konanie, eventuálne aby ma spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. b) Tr. por. (skutok nie je trestným činom)."

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného D. Y. nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný D. Y.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne.

Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých samosudkyňa okresného súdu založila svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Odvolací súd sa stotožnil s vyhodnotením dôkaznej situácie tak, ako to urobil okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Hrubou neslušnosťou je konanie, ktorým sú hrubo porušované pravidlá občianskeho spolužitia a zásady občianskej morálky. Výtržnosťou sa rozumie konanie, ktoré závažným spôsobom (hrubo) narušuje verejný klud a poriadok a je preň typický zjavne neúctivý a nedisciplinovaný postoj páchatela k zásadám občianskeho spolužitia. Pôjde spravidla o fyzické alebo psychické násilie, ktoré je zamerané proti osobám a veciam. Miestom verejnosti prístupnom je každé miesto, kam má prístup široký okruh ľudí individuálne neurčených a kde sa tiež spravidla viac ľudí zdržuje, takže hrubá neslušnosť alebo výtržnosť môže byť postrehnutá viacerými ľuďmi, hoci tam v čase činu nemusia byť prítomní. Prístupnosťou sa rozumie možnosť vidieť a počuť prejav páchatela, i keď miesto činu nie je priamo verejnosti prístupné (napr. nachádza sa za plotom, ohradou).

Prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. je činom úmyselným, a preto na naplnenie znakov subjektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu nestačí len zistenie, že páchatel úmyselne vykonal niečo, čo spôsobilo ublíženie na zdraví, ale sa musí preukázať, že jeho úmysel smeroval aj k spôsobeniu ublíženia na zdraví tak, ako to vyžaduje ust. § 15 písm. a) resp. b) Tr. zák. V tejto súvislosti

treba prihliadať najmä na okolnosti, za ktorých k útoku došlo, na jeho intenzitu, ďalej na to, či a aký predmet páchatel na útok použil a tiež na to, aké nebezpečenstvo pre zdravie napadnutého hrozilo z útoku (Rt 5/95). Pracovná neschopnosť je síce dôležitým kritériom pri posudzovaní „ublíženia na zdraví“, nie je však kritériom jediným, ani rozhodujúcim (R II/1965). V niektorých prípadoch ublíženie na zdraví nemusí mať vôbec za následok pracovnú neschopnosť. Pre záver, že ide o ublíženie na zdraví, nie je nevyhnutné, aby poškodený bol práceneschopný. Rozhodujúca je povaha ujmy na zdraví, najmä akými príznakmi, ťažkosťami a bolesťami sa prejavuje, v akej intenzite, po aký dlhý čas a do akej miery narušila jeho zaužívaný spôsob života (Rt 21/84). Správne závery o tom, akú má povahu ublíženie na zdraví alebo aké nebezpečenstvo pre napadnutého z útoku páchatela hrozilo, môže súd urobiť len na podklade lekárskeho nálezu alebo posudku. Pre tieto závery nie je pre súd smerodajné, ako sa poškodený po útoku zdravotne cítil (Rt 16/64).

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Obžalovaný odvolanie založil aj na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

So zreteľom na zameranie a obsah podaného odvolania krajský súd pokladá za potrebné dodať k argumentom obžalovaného nasledovné:

Z vykonaného dokazovania vyplýva, že dôkazy v uvedenej veci možno rozdeliť do dvoch skupín.

Prvú skupinu tvoria dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného, že v kritickom čase po predchádzajúcej vzájomnej potýčke sa na schodoch pred kultúrnym domom v obci M. Q., okres N., fyzicky napádal s poškodeným D. L., do ktorého v rozbehu narazil, pričom obidvaja spadli na zem, a následne na zemi obžalovaný viackrát udrel poškodeného päťou a kopol nohou do rôznych častí tela, čím obžalovaný poškodenému spôsobil otras mozgu, pomliaždenie ľavého kolena, pomliaždenie tváre, zlomeninu nosovej kosti. Týmito dôkazmi sú svedecké výpovede samotného poškodeného D. L. a svedkov R. B. a N. Q..

Druhú skupinu tvoria dôkazy, ktoré vylučujú, resp. spochybňujú, že by obžalovaný fyzicky napadol poškodeného. Týmito dôkazmi sú výpoveď samotného obžalovaného a svedecké výpovede C. F., F. W., A. Y., T. U..

Krajský súd nemá pochybnosti o pravdivosti a vierohodnosti prvej skupiny dôkazov, ktoré vyvracajú tvrdenia obžalovaného, že v kritický deň nenapadol poškodeného, pretože medzi týmito dôkazmi sú i výpovede nestranných svedkov, ktorí nemali žiadny úmysel „uškodiť“ obžalovanému. Odvolací súd, rovnako ako prvostupňový súd, po preskúmaní spisu dospel k záveru, že poškodený a svedkovia R. B., N. Q. jednoznačne potvrdili a preukázali, že to bol práve obžalovaný, ktorý v kritickom čase bezdôvodne fyzicky napadol poškodeného.

Odvolačný súd zdôrazňuje, že pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadať najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si neodporuje v podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka (poškodeného) k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, resp. (ne)priateľskom, susedskom či zamestnávateľskom vzťahu, prípadne v inom vzťahu podriadenosti alebo nadriadenosti. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného, často hmotného záujmu svedka na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčiny vyplývajúce či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi svedkom a obžalovaným alebo svedkom a poškodeným, ktoré by mohli mať na výpoveď svedka vplyv. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak.

Podľa názoru odvolacieho súdu poškodený D. L. a svedkovia R. B. a N. Q. presvedčivo usvedčujú obžalovaného zo spáchania súdeného skutku a krajskému súdu nie sú známe žiadne skutočnosti spochybňujúce vierohodnosť ich výpovedí. Pokiaľ obžalovaný spochybňuje vierohodnosť svedkyne R. B., táto na hlavnom pojednávaní k možnému pomeru ku stranám konania uviedla, že z videnia pozná obžalovaného aj poškodeného, zdravia sa. Obžalovaný bol niekedy jej sused. Poškodený je kamarát, avšak sa nenavštevujú. Celý incident nevidela. Zreteľne videla, ako obžalovaný pred kultúrnym domom napádal poškodeného. Poškodený ležal schúlený na zemi a obžalovaný ho udieral. Svedok N. Q. sa rovnako vyjadroval k možnému pomeru ku stranám konania tak, že obžalovaného aj poškodeného pozná, sú z jednej dediny. Pozdravia sa a to je všetko. Nemá strach zo žiadneho z nich. Je od nich o dosť mladší a nevie ich charakterizovať. Uviedol, že videl, ako poškodený ležal na zemi na chrbte, obžalovaný dvakrát udrel rukou do oblasti tváre, ruku mal zovretú v päšť, obžalovaný udieral poškodeného aj do celého tela. Poškodený sa nebránil. S ohľadom na uvedené skutočnosti ani odvolací súd nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mali svedkovia krivo vypovedať o okolnostiach, za ktorých došlo k spáchaniu skutku. Výpovede menovaných svedkov krajský súd považuje za logické, presvedčivé, zrozumiteľné, pravdivé a vierohodné. Navyiac je nesporné, že svedecké výpovede poškodeného a svedkov R. B. a N. Q. sa v podstatných skutočnostiach zhodujú a tiež korešpondujú a súhlasia aj s ďalšími dôkazmi vykonanými v trestnom konaní. Aj ďalšie dôkazy v uvedenej veci, najmä znalecký posudok MUDr. Karola Orlovského ohľadne zranení poškodeného a jeho výsluch v konaní pred súdom, logicky prepájajú vymenované dôkazy vedúce k bezpečnému záveru o vine obžalovaného a jednoznačne a nepochybne vyvracajúce obhajobu obžalovaného.

Je pochopiteľné, že obžalovaný popiera spáchanie súdeného skutku. Využíva tak svoje zákonné právo hoci aj beztrestne klamať. Výpoveď obžalovaného musí súd vždy posudzovať s rešpektom a s ohľadom aj na to, že môže uvádzať nepravdu a tú prezentovať ako jedinou pravdu - svoju. Preto je vždy v prioritnom záujme obžalovaného predložiť súdu svoje alibi, a tak dodať svojim vyjadreniam „punc úplnej pravdivosti“. Obžalovaný tvrdil, že bol v čase činu na mieste činu, len inak interpretuje to, čo sa tam malo stať, resp. nestáť. Nepredložil súdu žiadne alibi, ktoré by celkom nepochybne mohlo výrazne spochybniť výpovede menovaných svedkov.

Oproti uvedeným nemenným výpovediam poškodeného a svedkov R. B. a N. Q. stoja rôznorodé výpovede obžalovaného a svedkov C. F., F. W., A. Y., T. U., u ktorých možno, z dôvodu priateľského vzťahu, vidieť snahu „pomôcť“ obžalovanému svojou výpoveďou. Okresný súd na stranách 11 a 12 svojho rozsudku veľmi podrobne vysvetlil, prečo neveril vyjadreniam obžalovaného a svedkov, vo výpovediach ktorých boli výrazné rozpory, pokiaľ ide o spôsob aj okolnosti spáchania súdeného skutku. Vzhľadom na okolnosti, ktoré vyšli najavo na hlavnom pojednávaní po vykonanom dokazovaní, okresný súd tieto výpovede správne posúdil ako nedostatočne spôsobilé na preukázanie nevinu obžalovaného.

S ohľadom na uvedené skutočnosti aj podľa názoru krajského súdu v konaní bolo nepochybne a bezpečne preukázané, že to bol práve obžalovaný, ktorý bol iniciátorom celého konfliktu a napadol

na verejnosti poškodeného D. L.. Keďže útok sa odohral na verejnom priestranstve, svedkom ktorého boli aj ďalšie osoby, vzhľadom na charakter a intenzitu útoku je podľa názoru krajského súdu konanie obžalovaného potrebné považovať za výtržnosť, pretože takéto konanie je spôsobilé závažnejším spôsobom narušiť verejný poriadok.

Vychádzajúc z vykonaných dôkazov, je namieste konštatovať, že okresný súd správne dospel k záveru, že obžalovaný svojím konaním v jednočinnom súbehu naplnil aj všetky znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Okresný súd po zhodnotení záverov znaleckého posudku jednotlivito i v súhrne s ostatnými dôkazmi správne rozhodol, ktorá z možných alternatív mechanizmu vzniku zranení poškodeného uvedených MUDr. Karolom Orlovským v tomto znaleckom posudku je v súlade s vykonanými dôkazmi a ktorá je s nimi v rozpore. Správne teda ustálil, že k zraneniam poškodeného - otrasu mozgu, pomliaždeniu ľavého kolena došlo pádom na zem a k pomliaždeniu tváre a zlomenine nosovej kosti došlo úderom päšťou.

U poškodeného počas konfliktu po páde na zem zo schodov došlo k poškodeniu ľavého kolena, k prasknutiu chrupky na kĺbnej ploche mediálnej časti píšľaly. Poškodený bol obmedzovaný v obvyklom spôsobe života bolesťou po dobu 7-10 dní, mal sťažené dýchanie nosom. Za účelom pozorovania bol poškodený hospitalizovaný od 1.4.2013 do 2.4.2013. Po pretrvávajúcej bolesti ľavého kolena bol 10.4.2013 prijatý do Kysuckej nemocnice Čadca, kde mu bola vykonaná artroskopia ľavého kolena. Následne bol ambulantne doliečovaný dlhodobo naloženou ortézou do 4.6.2013, s odľahčovaním ľavého kolena do 21.5.2013, s vynútenou aplikáciou injekcií v prevencii vzniku žilovej trombózy. Absolvoval dlhodobú rehabilitáciu do 17.6.2013. Súdny znalec na hlavnom pojednávaní uviedol, že poškodený mal pred incidentom v kolene nález, ktorý vyplýva z deformačných zmien staršieho dáta. To, že bola doba liečenia a PN v inom intervale, bolo spôsobené pridruženými inými nálezmi s úrazom priamo nesúvisiacimi a následne zvoleným spôsobom liečby - doliečovania ošetrovúcim lekárom. Vzhľadom na to, že poškodený artroskopiou podstúpil, lebo bola vynútená z dôvodu subjektívnych pocitov a ťažkostí poškodeného, je potrebné pripustiť dobu liečenia 5 týždňov. Zranenia poškodeného si vyžiadali vystavenie práceneschopnosti v trvaní 14 dní. S ohľadom na uvedené treba konštatovať, že sťaženie obvyklého spôsobu života poškodeného, spolu s dĺžkou pracovnej neschopnosti poškodeného, možno označiť za ublíženie na zdraví v zmysle ustanovenia § 156 ods. 1 Tr. zák.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výhovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela.

Podľa § 34 ods. 2, 3, 4 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Krajský súd, rovnako ako okresný súd, dospel k záveru, že v prípade obžalovaného neexistuje ani jedna poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 Tr. zák. a existuje jedna priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák. (obžalovaný spáchal viac trestných činov).

Trest odňatia slobody vo výmere 1 rok s podmieneným odkladom výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 1 rok, t.j. na dolnej hranici trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom, považuje aj krajský súd za spravodlivý a objektívny obraz potrieb individuálnej a generálnej prevencie a v plnej miere odzrkadľuje stupeň nebezpečnosti spáchaného činu pre spoločnosť, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného.

Stavu veci a zákonu zodpovedá aj výrok o náhrade škody. Okresný súd priznal poškodenému bolestné vo výške 1 127,- Eur, pretože vykonaným dokazovaním bolo bez pochybností preukázané, že obžalovaný poškodenému spôsobil vyššie uvedené zranenia (zlomeninu nosovej kosti, pomliaždenie tváre, pomliaždenie ľavého kolena, otras mozgu), ktoré znalec ohodnotil 70 bodmi. Skutok sa stal v roku 2013, preto hodnota jedného bodu je 16,10 Eur (priemerná mesačná mzda v roku 2012 bola 805,- Eur), a teda 70 bodov je 1 127,- Eur. Poškodený si v trestnom konaní uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 5 683,70 Eur. Okresný súd rozhodol správne, keď poškodeného so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie, pretože na rozhodnutie o ďalšom uplatnenom nároku by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného konania a predĺžilo by ho.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Vzhľadom na uvedené okolnosti krajský súd považoval odvolanie obžalovaného za nedôvodné, a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.